

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

7. Dies Decemb. Summum Bonum, hoc est tuum bonum: Qid ergò deest,
cui summum Bonum, bonum est? S. August. in Psal. 102.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Decemb.

Tessera.

977

ad immensa spatia Beneficentiæ : idcirco idem Amor, qui fuit in æternitate benevolus, fuit in tempore beneficus, erit que deinceps, modo velis, per interminatam æternitatem. Si sis Arithmeticus, revoca, si potes ad calculum, omnia, quæ vixisti, temporis puncta, Angelorum obsequia, naturæ totius in te congesta commoda; omnia ista, sunt amoris beneficicia; Benevolentia monumenta; Beneficentiæ insignia. Non sunt in aëre tot atomi; quot sunt in te ad amandum Deum stimuli: & amor tam fertilis, erit in pariendo amore in te sterilis? Da, vel parùm illi, qui dedit tibi multum; da modicum illi, qui tibi promittit centuplum: da, vel aliquid illi, qui tibi dedit omnia. Siquidem:

Dat pyra, dat poma; is, qui non habet aurea dona.

7. DIES DECEMB.

Summum Bonum, hoc est tuum bonum: Quid ergo deest, cui summum Bonum, bonum est? S.

August. in Psal. 102.

Amandi I. Deum, infinitæ sunt obligationes. **E**cce, supremus supremæ felicitatis hic est apex, Beatitudinis vertex, esse in illo gradu, ut nihil desit. Repugnant hæc duo; beatum esse, & aliquid sibi deesse. Si inter omnia, & post omnia, quæ vagè amando, prosequeris bona unum tibi sit bonum, quod est summum Bonum: cum in uno habeas omnia; jam necesse est, te beatum esse, cum nihil tibi possit deesse. Quid ergo te fatigas, ô Anima, ambulando vias difficiles, cum habeas te; imò in te Deum, amari, & amare tam facilem? Quæris amandi invitamenta;

Part III.

Qqq

nume-

numera, si potes, æternitatis momenta. Tot sunt in te Dei amandi tituli; quot sunt in infinito numeri. Et sicut illorum numerorum nullus est numerus; sic nec in te titulorum, quibus obligaris amare Deum. Quosdam exposuimus; expende, quæ sequuntur exponenda. Non tantum te ingratum gratis, amor indignissimum, infinitus Deus ab infinito tempore amare est dignatus; sed amorem tuum, quem non potest impetrare, ut extorqueat, ad redamandum invitavit; & tantum non compellit præmiis, quorum nullus est numerus, infinitis; quorum nullus est terminus, sempiternis. Tot scilicet, ac tantis opus est machinis, ut amorem hominis, quo non indiget, impetret. Hic jam si potes, æstima, quam dignum sit, istum amari: Non tam, quia præmia amoris summa promittit; quam quia adeo bonus est, ut nec gratis quidem amari, sed abs te cupiat. Contra quam insanum, imò & perniciosum, præ Deo amare illi, quæ non modò nullam pro tuo amore promittunt mercedem, sed omnem in te immittunt calamitatem.

II. Quid, quod Deus sibi sufficientissimus; nullius extra se alterius ad felicitatem suam indigens desideret à te amari; & quasi ingens consecutus bonum, is, qui est omne Bonum, dum id nactus fuerit, quasi de optimo spolio triumphet gaudio? cum tamen eum amari à te, nullum sit illi bonum, sed totum tuum. O quam pretiosius est nosster amor, quem Deus ipse, & ardentè desiderat, & studiosè sollicitat! Hic verò, quid magis repugnat Æquitati, fraudare tantam Majestatem, tantò suo desiderio, privare tanto gaudio: idque, ut vitiosis indulgeat

desideriis, & perituris fruatur gaudiis; quorum finis, est calamitas, cujus nullus est finis: & dolor, cujus perpetuum, ubi semel cæperit, est principium. Et quâ tu mente potes, vel quâ fronte audes, Deum rogare, ut tuas audiat preces; & exaudiat desideria precantis, qui posthabitis, quæ deberes omnibus præhabere, ejus justissimis, juxta ac sanctissimis desideris, totum te consecras desideris væcordis tui cordis? Ut Deum ames, non tantum est ipsius desiderium, sed impetium: vult, quod non potest impetrare, imperare: itaque amorem sui, non tantum ut amicus suadet; sed ut Dominus jubet. Certè tantum est nobis bonum amare summum Bonum: ut si imperasset, ne amaremus: fuisset imperium observatum non tantum difficile, sed intollerabile. Quàm durum fuisset, non licere eum amare, ad quem amandum tot sunt illecebræ, quot ubique creaturæ: non posse eum amare: quem amare, est prima felicitas: non amare, ultima calamitas? Quantum sit bonum, amare Deum: non concipit, qui eum non amat, dum amare sic præcipit.

III. Non hîc sistit amor Dei, ut eliciat amorem tui. Non tantum, si ames, pollicetur præmia: sed nisi ames, minatur supplicia: & quidem utraq; in suo gradu summa, quia æterna. Tanti est ergo amor tuus Deo: ut nisi tu ames, ille oderit: Tanti & tibi, sit divinum odium, ut saltem amore id redimas: qua re potius facilius? ama: & qui eras odio, factus es amabilis. Fœliciter amas, qui amando, totam explēs legem, & omnes evadis pœnas;

nas ; amorémque erga te divinum, quo nihil optabiliùs , merearis : illius, inquam , cujus odium damnatio est; cujus amor, salusest. Adhæc, divina Bonitas : ut nulla ulli esset in amando difficultas, summa facillitas , omnibus se creaturis immiscuit, quæ ideò sunt bonæ, quod à Deo sint bono. Hæc tu utere hoc modo : ut in creatis, ames Creatorem in pulchris, pulchritudinem ; in suavibus, suavitatem ; indoctis, doctrinam ; in sapientibus, sapientiam; hoc est, in omnibus, qui est omnia, Deum. Amant Beati in cælis : & amando , beati sunt : & eodem tantò beatiores, quantum in amando ferventiores. O qualis vita, quæ solo constat amore, & boni summi ! Amant non tantùm Beati in cælis, sed & justi in terris : & illi tantò sunt justiores, quanto amore perfectiores. Tot , tantisque amandi exemplis, si non moveris : nec justus es modò, nec beatus eris olim : quod verè times, si sollicitè caves : & quam amantium speras præmium, animantium quæres consortium. Amare Deum, videtur arduum : omnium enim constat observatione mandatorum : nihil enim negligit , qui eorum Auctorem diligat. Facile tamen est illi , qui Gratiâ est præditus; quæ præditum, tam es certus , quàm Deum, gratiæ Auctorem amare te experiris. Quid ergò promptius quàm amare illum , cujus per gratiam es Filius : cujus eris aliquando per gloriam hæres.

Dilige, quidnam hæres : cali, si diligis, hæres?

8. DIES DECEMB.

Maria est naturarum inter se unitarum officina; Salutaris reconciliationis panegyris. *S. Proclus Hom. de Nativit. Dom.*

Mariae
Concep-
tio.

Quis hodie non sit pro Virgine Panegyricus; dum illa concipitur, (quod à nullo percipitur) quæ est *Salutaris*

Reconciliationis Panegyris ? Quam locuples nobis hodie aperitur officina; in quâ duæ naturæ, divina, & humana sacro-sancto vinculo sic uniuntur; ut in duabus naturis, eâdem substantiâ nixis, una tantum sit persona. Quantam nos omnes par est lætitiâ concipere: dum illa, quæ est causa nostræ lætitiæ, concipitur? Quantò, & amoris impetu in eam ferri: quæ est Mater ipsius Amoris, & quo post Deum, nihil est amabilius. Nihil sic indiget magisterio, quàm Amor: nec enim turpiùs erratur, quàm dum, quod dignum est odio, amatur. Amare verò, is docet optimè, qui est optimus, qui & ipse totus Amor est: & cujus tota vita, amor est: & qui quilibet amando, facit amore dignum, quod amat: Deus, inquam, ejus exemplo quidquid amatur, securissimè amatur. Is verò post se ipsum nihil amavit supra Mariam vehementiùs: nihil condidit amabiliùs. In tota rerum natura nihil est animâ humanâ post Angelos, & dignitate suâ, & pulchritudine amabiliùs: sic ut visâ illâ pulchritudine homo mallet subire omnia omnium Martyrum tormenta: mallet, licèt foret alter divitiis Cræsus, facere bonorum omnium jacturam: mallet, licèt